

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. L., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty ,
zastoupený: Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem, sídlem Panská 895/6,
110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15. 1. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2025, č. j.
OAM-1442/BA-BA01-BA03-Z-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 31. 12. 2025, č. j. OAM-1442/BA-BA01-BA03-Z-2025 se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku plnou náhradu nákladů řízení ve výši 10 140,40 Kč, a to k rukám jeho právního zástupce Mgr. Pavla Kehla, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 12. 12. 2025 byl žalobce kontrolován v rámci silniční kontroly. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v Schengenském Informačním systému (dále jen **SIS**) s platností do 20. 9. 2027, zadávající stát Chorvatsko, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 19. 12. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 31. 12. 2025, č. j. OAM-1442/BA-BA01-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7. 4. 2026.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby uvedl žalobce výčet jednotlivých ustanovení, jejichž porušení se měl žalovaný dopustit - § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád. Dále pokračoval žalobce tím, že v období, kdy docházelo k ukončení platnosti jeho dříve udělené dočasné ochrany, byl omezen na osobní svobodě v Chorvatsku. Z tohoto důvodu nemohl objektivně usilovat o prodloužení dočasné ochrany, a ta mu ke dni 31. 3. 2025 zanikla. Žalobce hned po propuštění vycestoval do ČR, kde svou pobytovou situaci aktivně řešil. Konkrétně dne 17. 9. 2025 se osobně dostavil na pracoviště žalovaného v Jihlavě, a podal žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že mu ve vycestování brání překážka nezávislá na jeho vůli, spočívající ve válečném konfliktu na Ukrajině. Při tomto jednání byl žalobce zároveň sankcionován pokutou ve výši 2 000 Kč. Žalobce byl tedy v přímém kontaktu s orgány veřejné moci, a přesto nebyl nijak omezen na osobní svobodě. Následně se žalobce na pracoviště žalovaného osobně opakovaně obracel s dotazem na stav řízení o jeho žádosti. Nikdy nebyl upozorněn, že by jeho pobyt měl být v rozporu se zákonem – naopak byl opakovaně instruován, že má vyčkat rozhodnutí o žádosti. Žalobce tedy svůj pobyt nezatajoval, neskrýval se a s orgány veřejné moci dlouhodobě spolupracoval. Po zajištění v ZZC podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že se obává návratu na Ukrajinu, protože pochází z východní oblasti Ukrajiny, která je vystavena ozbrojenému konfliktu a je ve zvýšené sféře zájmu Ruské federace. Žalobce má odůvodněný strach o život a zdraví a v případě návratu mu hrozí vážná újma.
3. První okruh námitek směřoval proti naplnění podmínek pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zejména žalobce nesouhlasil s naplněním podmínky spočívající v možnosti požádat o mezinárodní ochranu dříve.
4. Druhý okruh žalobních námitek směřoval proti nepřiměřenosti zajištění žalobce. Zejména spatřoval v tomto směru žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné ve vztahu k neuložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. V projednávané věci osobní historie žalobce svědčí o opaku, než jaký předpokládá zajištění. Žalobce se sám dostavil dne 17. 9. 2025 na pracoviště žalovaného, kde si podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu, byl následně v opakovaném kontaktu s tímto orgánem, nikde se neskrýval a ani svůj pobyt netajil – kdy oprávněně čekal výsledku řízení o jeho žádosti. Tyto okolnosti svědčí o tom, že žalobce je dosažitelný, spolupracuje a lze reálně očekávat, že bude respektovat uložené mírnější povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

5. Třetí okruh žalobních námitek směřoval proti nedostatečnému odůvodnění závěrů o účelovosti žádosti žalobce a formalistickému hodnocení pobytové situace žalobce. Žalovaný nemůže vycházet pouze z formální úvahy, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce měl objektivní důvody, proč jeho pobytový status nebyl v rozhodném období standardně prodloužen (omezení osobní svobody v jiném členském státě). Zároveň již před zajištěním podnikal kroky k legalizaci pobytu (žádost o strpění). Tyto skutečnosti jsou s „účelovým“ podáním žádosti neslučitelné.
6. Poslední skupina námitek brojila proti závěru o zjevné svévolnosti podané žádosti, resp. reálnosti důvodů v žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že pochází z východní oblasti Ukrajiny a obává se návratu z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a rizika vážné újmy. Žalobce si je vědom, že řízení o zajištění není řízením o udělení mezinárodní ochrany a soud ani žalovaný v tomto řízení nerozhodují o tom, zda bude mezinárodní ochrana udělena. Nicméně tvrzení žalobce nejsou zjevně účelová či libovolná – tato naopak představují racionální a srozumitelný důvod, proč žalobce hledá ochranu. Při posuzování (ne)zbytnosti zajištění je proto třeba zohlednit, že žádost žalobce nemá povahu čistě procesní obstrukce, ale je založena na obavě z ohrožení života a zdraví.
7. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k žalobě dne 23. 1. 2026 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný shrnul dosavadně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
10. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 12. 12. 2025 byl žalobce kontrolován v rámci silniční kontroly. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v SIS s platností do 20. 9. 2027,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žadavající stát Chorvatsko. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 12. 12. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdravý, ale momentálně je po operaci nohy a má v ní zánět. Sdělil, že do Schengenu naposledy přicestoval dne 10. 7. 2021 autobusem přes Polsko rovnou do ČR a celou dobu zde pracoval. Na území ČR naposledy přicestoval 12. 9. 2025 z Chorvatska. Do ČR přijel bez víza s biometrickým cestovním pasem za účelem zařízení si českého pobytového oprávnění. Dále potvrdil, že ví o tom, že platnost jeho dočasné ochrany skončila dne 31. 3. 2025, dle něj si ji ale nemohl prodloužit, protože byl ve vazbě v Chorvatsku. Dle svých slov chtěl zůstat v ČR již napořád a v současné době si žádal o vízum strpění. Na dotaz, zda ví o tom, že je veden v SIS jako nežádoucí osoba, odvětil, že o tom ví. Přiznal, že převážel migranty a byl za to v Chorvatsku 10 měsíců ve vězení. Z vězení byl propuštěn 12. 9. 2025 a pak odjel hned do ČR, přestože mu řekli, že má odjet do 10 dnů na Ukrajinu. Na dotaz, proč nevycestoval a mařil rozhodnutí chorvatských úřadů, odpověděl, že tu má dvě auta a svůj život. Sdělil, že adresu má registrovanou v X, ale nebydlí tam, ve skutečnosti bydlí asi měsíc na ubytovně v X, platí tam 5 500 Kč za postel, ale nájemní smlouvu nemá. Vysvětlil, že na registrované adrese nemůže bydlet, dokud nebude mít vízum, protože bydlíště zprostředkovává firma, pro kterou pracuje. Uvedl, že si je vědom, že na území pobývá neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je rozvedený a má jedno dítě, které se nachází s matkou v Polsku, na Ukrajině má rodiče a sestru, s nimiž je v kontaktu. V současné době vlastní v ČR dvě auta, na Ukrajině má byt a disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a vycestování z území ČR, avšak finanční prostředky na složení záruky nemá. Dále sdělil, že na území ČR nemá žádné kulturní sociální ani společenské vazby, žádné rodinné příslušníky, ani závazky, vazby či jiné pohledávky. Uvedl, že v ČR pracuje brigádně na stavbách, nemá vydáno pracovní povolení a ví o tom, že zde nemůže pracovat. Dle jeho tvrzení nemá žádnou překážku k vycestování z území ČR a přiznal, že na Ukrajině mu nic nehrozí, následně doplnil, že je ohrožen na životě, protože by musel do války a také, pokud by ho sebrali hned na hranicích, musel by na Ukrajině dělat všechno možné. Neví, zda mu je na Ukrajině zaručeno právo na spravedlivý proces, projednání jeho záležitosti nestranným soudem, a dle jeho názoru mu není zaručeno právo na osobní bezpečnost. Nakonec uvedl, že vycestuje dobrovolně. Poté dne 19. 12. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl svou identitu a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7. 4. 2026.

13. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
14. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Nejdříve se soud zabýval rozsahem soudního přezkumu. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení vyšly najevo, t.j. otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě) odpovídají požadavkům Soudního dvora.
17. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS po jejich doplnění o podstatné hledisko: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, pokud v řízení vyjdou najevo. Otázkou, která zjevně v řízení vyšla najevo, byla otázka účelnosti zajištění žalobce za situace, kdy a priori nelze předpokládat, že bude fakticky vyhoštěn do země původu.
18. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli.
19. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a nebylo možné požádat dříve.
20. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet. Skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora Evropské unie ve věci C-534/11 *Arslan*).
21. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU].

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit vyhoštění.
23. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně, vykonává na území ČR nelegální pracovní aktivity – bez příslušného povolení, tudíž nerespektoval pravidla o zaměstnávání cizinců, nepožádal o mezinárodní ochranu již dříve např. i v Chorvatsku a je veden v evidenci SIS. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co vyšla najevo neoprávněnost jeho pobytu a co byl zajištěn.
24. Žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž v průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce původně neměl v úmyslu hledat v ČR mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem hrozícího vyhoštění.
25. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se nucenému výkonu vyhoštění, nebo je alespoň ztížit (nešlo ovšem o hrozbu aktuální srov. níže). Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
26. Soud tedy nepřehlédl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v návaznosti na to, že byl zajištěn v době probíhajícího řízení o žádosti žalobce o vízu k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, s odůvodněním, že mu ve vycestování brání překážka nezávislá na jeho vůli, spočívající ve válečném konfliktu na Ukrajině. Bylo by proto možné uvažovat o tom, že jeho žádost o mezinárodní ochranu není „účelová“, protože žalobce vážně mínil svou žádost o vízu k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Tuto domněnku však neshledal soud důvodnou. V tomto směru lze odkázat na podobné rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2025, č. j. 35 A 20/2025–44. Ačkoliv se soud ve zmíněném rozhodnutí zabýval povahou a vztahem dočasné ochrany, lze tam učiněné závěry aplikovat i na nynější případ.
27. Výše soud konstatoval formální naplnění podmínek existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S ohledem na ukrajinskou státní příslušnost žalobce je však tento závěr nutno upravit v tom smyslu, že v souzeném případě není hrozba vyhoštění žalobce aktuální.
28. Obecně v samotném v řízení o zajištění nebude žalobce vyhošťován (to je předmětem jiných řízení), takže není mnoho důvodů při zajišťování uvažovat nad tím, do jaké míry bude ono hrozící vyhoštění proveditelné. Tento náhled by patrně bylo možné přijmout ve vztahu k běžným případům zajištění, kde skutečně není věcně ani procesně prostor blíže předjímat proveditelnost vyhoštění.
29. Provedení vyhoštění je nicméně hlavní účel sledovaný zajištěním cizince (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS). To je zjevné ve vztahu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nicméně platí to i obecně. Obecné závěry týkající se zajištění jako prostředku *ultima ratio* se proto uplatní ať v režimu zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2019-27 ze dne 11. 7. 2019, odst. 24). Potřebu hodnotit proveditelnost vyhoštění i ve vztahu k zajištění podle § 46a zákona o azylu zmiňují např. rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 57 A 6/2023-18 ze dne 16. 10. 2023, odst. 20; č. j. 49 A 3/2023-13 ze dne 10. 8. 2023, odst. 38.
30. Omezení osobní svobody v nyní souzeném případě má zajišťovací povahu, nikoliv pořádkovou či trestní povahu: účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).

31. Není proto možné ignorovat situace, kdy hrozba vyhoštění již od počátku není reálná, a to bez ohledu na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. V takovém případě nelze cizince zajistit „pro pořádek“ a vyčkávat až 180 dnů, co se stane. Pokud je vyhoštění a priori vyloučeno, nelze je považovat za hrozící ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění tal nemůže plnit svůj zajišťovací účel a bylo by svévolné.
32. Nyní souzení případ je přesně takový: ve vztahu k žalobci lze bez dalšího a již od počátku pochybovat o tom, že by mohl být vyhoštěn. Žalobce má *prima facie* obecný nárok na dočasnou ochranu i nárok na specifické povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, protože žalobce v minulosti dočasnou ochranu v ČR požíval (podmínky tedy byly v minulosti splněny, zatím nelze předjímat, zda se na něj uplatní vylučovací klauzule podle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně z důvodu odsouzení v Chorvatsku). I bez toho pak obecně platí, že ukrajinští občané nejsou vyhošťováni na Ukrajinu.
33. Ve vztahu k samotnému rozhodování o navrácení (vyhoštění) je totiž jasně judikováno, že ani nelze přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, pokud je prokázáno, že jeho vyhoštění do země, do níž má být navrácen, je na základě zásady nenavrácení vyloučeno na dobu neurčitou (srov. rozsudek SD EU ve věci C-663/21 BFA ze dne 6. 7. 2023). Pokud takové rozhodnutí již bylo přijato, nelze je vykonat.
34. To zpravidla bude zahrnovat i ty případy, kdy návrat cizince do země původu není možný z důvodu probíhajícího mezinárodního konfliktu. V takové situaci totiž lze jen stěží odhadnout, v jakém časovém horizontu by se mohl cizinec do země původu vrátit (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 34 A 2/2025-39 ze dne 29. 5. 2025). Přímou ve vztahu k Ukrajině pak správní soudy dosud konstantně uvádí, že bezpečnostní situace na Ukrajině představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků Ukrajiny, a to dokonce i v případech, kdy jim bylo uloženo správní vyhoštění. Státní příslušníci Ukrajiny se s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajinu nenavrací (srov. usnesení NSS č. j. 8 Azs 189/2024-69 ze dne 11. 2. 2025 a tam citovanou judikaturu).
35. Za tohoto stavu tedy žalobce sice formálně naplnil podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale tento zajišťovací institut nemůže vést k naplnění svého účelu: je od počátku jasné, že žalobce v dohledné době nemůže být vyhoštěn na Ukrajinu. Provedení vyhoštění tedy vůbec nebylo reálné a zajištění bez tohoto účelu zcela postrádá svůj smysl.
36. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. S ohledem na výše uvedené závěry se soud těmito námitkami již nezabýval.
37. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že formálně byla dána řada důvodů pro zajištění žalobce § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Základním předpokladem zajištění je však jeho účelnost. Žalobce nemůže být v dohledné době navrácen na Ukrajinu, omezení jeho osobní svobody proto neplní svůj základní, zajišťovací účel. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Soud je proto zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce proto musí být ze zajištění bezodkladně propuštěn [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu].

VI.

Náklady řízení

38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 140 Kč, jež sestává z nákladů na právní zastoupení v celkové výši 10 140 Kč tvořenými odměnou advokáta ve výši 9 240 Kč za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 5 a § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a to za přípravu a převzetí věci a sepsí žaloby. Žalobci dále náleží v souladu s § 13 uvedené vyhlášky právo na náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč za 2 náhrady po 450 Kč, zástupce žalobce není plátcem DPH. Ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 4. 2. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.